

Ο αναμάρτητος πρώτος τον λίθο βαλέτω”, του Δημήτρη Καραγιάννη (παιδοψυχίατρου)

/ [Γενικά Θέματα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η απουσία κατάκρισης αποτελεί το κριτήριο που επιτρέπει στον άνθρωπο να γνωρίζει την αυθεντικότητα των επιλογών του ή την μίζερη καταναγκαστική εφαρμογή κάποιων ηθικών κανόνων, η οποία στοχεύει στην αποφυγή κάποιας τιμωρίας.

Αν κάποιοι «θρησκευόμενοι» πληροφορούνταν ότι ο Θεός μέσα στο άπειρο έλεος Του δεν θα επέτρεπε την τιμωρία κανενός, θα ήσαν σίγουροι ότι αδικήθηκαν . Γιατί δήθεν στερήθηκαν κάποιες απολαύσεις. Θα αναρωτιόντουσαν για την αξία της πίστης τους. Είναι τότε που ο φόβος της τιμωρίας αποτελεί το κριτήριο των επιλογών και όχι η πεποίθηση ότι η πίστη συνιστά μια ευλογία για την ύπαρξη, μια κατευθυντήρια δυνατότητα που δεν εμποδίζει την ζωή, αλλά που επιτρέπει την ευχαριστιακή βίωση της.

Η κατάκριση αποτελεί την προστασία των δειλών. Η προβολή όλων των κακών σε κάποιον άλλο, σ' έναν αποδιοπομπαίο τράγο, δίνει τη δυνατότητα στους άλλους, που δεν τολμούν, να λυτρώνονται από την παρόρμηση να παρανομήσουν. Η κατάκριση συνιστά κατάρρα, ευχή θανάτου, και επομένως είναι τραγική ειρωνία κάποιος να κηρύσσει την αγάπη και ταυτόχρονα να κρίνει τον συνάνθρωπο του.

Η κατάκριση είναι μια στάση που δηλώνει την εσωτερική μιζέρια αυτού που την ασκεί. Ένας άνθρωπος που νιώθει την ανεπάρκεια του να παισιώνεται από την χάρη και το έλεος του Θεού δεν μπορεί να στέκεται ανελέητα απέναντι στις αδυναμίες των άλλων.

Η κατάκριση αποτελεί μια μυωπική και επιφανειακή ματιά στις πράξεις των άλλων,

καθώς αδυνατεί να ξεχωρίσει το πρόσωπο από την συμπεριφορά, την πράξη από τα αίτια, την επώδυνη στιγμή του παρελθόντος από την έκπληξη του μέλλοντος.

Η κατάκριση είναι μια πράξη ανωριμότητας και ανευθυνότητας, καθώς θεωρεί τον άλλο ως ξεχωριστό από τον κρίνοντα. Δεν συνειδητοποιεί ότι η όποια ανεπάρκεια του κρινομένου σχετίζεται με την αδυναμία του κρίνοντα να τον συναντήσει ουσιαστικά.

Η κατάκριση είναι εμπόδιο στην πνευματική ανέλιξη, καθώς κρίνοντας τον άλλο ως ανεπαρκή, καθησυχάζεσαι προς την δική σου ανεπάρκεια. Είναι φραγμός στην προσωπική πορεία, γιατί στερεί την δυνατότητα να κερδίζεις από τα θετικά στοιχεία που ο κάθε άνθρωπος διαθέτει, αν ξέρεις να τα διακρίνεις...

Η κατάκριση στα πλαίσια μιας ομάδας ανθρώπων παρεμποδίζει τον αυθορμητισμό των μελών, την δυνατότητα έκφρασης, την δημιουργία αυθεντικών σχέσεων και την γνήσια επικοινωνία. Ευνοεί την ανάπτυξη αντιμαχόμενων υποομάδων και αποτελεί την βραδυφλεγή βόμβα που θα οδηγήσει νομοτελειακά στην διάλυση της ομάδας.

Η κατάκριση είναι η ταφόπλακα της αυτοσυνειδησίας, καθώς η ενασχόληση με τις αρνητικές πλευρές των άλλων, εμποδίζει παντελώς την προσωπική αυτοσυνειδησία...

...Η άρνηση της κατάκρισης δεν αποτελεί απουσία κρίσης, δηλαδή επεξεργασίας που προϋποθέτει την ύπαρξη συγκεκριμένου κοσμοειδώλου. Δεν σημαίνει δηλαδή άνθρωπο χαμηλών τόνων, με μετριοπάθεια, που αποφεύγει τις συγκρούσεις και προσπαθεί να τα πάει καλά με όλους. Τον άνθρωπο δηλαδή, που μπορεί «μέσα του να βράζει», αλλά δεν εξωτερικεύει την αρνητική άποψη του για τους άλλους, τους οποίους όμως εσωτερικά θεωρεί ως απαράδεκτους.

Η άρνηση για κατάκριση είναι μια συνειδητή επιλογή, λόγω μιας βαθύτερης κατανόησης που γνωρίζει να διακρίνει τις πράξεις και την συμπεριφορά από το ίδιο το ανθρώπινο πρόσωπο. Η μη κατάκριση αφορά το πρόσωπο του άλλου και όχι τις πράξεις ή τις διαμορφωμένες καταστάσεις.

Όταν αρνείσαι να κατακρίνεις τον άλλον, αν και διαφωνείς κάθετα με την στάση και τις ενέργειες του, σημαίνει ότι έχεις κατανοήσει την ανθρώπινη φύση. Έχεις προχωρήσει στη δική σου αυτογνωσία. Σημαίνει ότι έχεις συγχωρήσει όλους τους ανθρώπους που σε έβλαψαν έμμεσα ή άμεσα στην δική σου προσωπική ιστορία.

...Η μόνη ουσιαστική προσβολή του πυρήνα του κακού που ελλοχεύει σε όλους μας, γίνεται μόνο με το άγγιγμα της Αγάπης. Μ ε την παρουσία του φωτός που έξω

βάλλει το σκότος. Γιατί το κακό είναι ανυπόστατο και αφάνταστα αδύναμο εμπρός στην παρουσία του αυθεντικού καλού. Ο Χριστός επομένως δεν κατακρίνει. Το αντίθετο! Αναλαμβάνει Αυτός να φορτωθεί το κακό όλων των ανθρώπων, όλων των αιώνων, προσφέροντας την ευκαιρία της σωτηρίας των πάντων.

Πηγή: Καραγιάννης Δημήτρης (παιδοψυχίατρος), «Ρωγμές και Αγγίγματα» (απόσπασμα), εκδ. Αρμός, Από το περιοδικό «Αρχαγγέλλων Λόγος»-ISTOLOGIO ELEYUERIA

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com